

Csuday Csaba

(1944, Kassa)

költő, műfordító,

Budapesten él

Csuday Csaba

Jelen, máshol, sehol

Lábam a cipőmben,
cipőm lábnyomomban,
lábnyomom földemen,
de hol vagyok én?
Szívem mellkasomban,
mellkasom testemben,
testem porhüvelyben,
de hol vagyok én?
Képem az arcomon,
arcom a tükörben,
tükröm a falon,
de hol vagyok én?
Családom szívemben,
szívem a szívedben,
szíved mellkasomon,
de hol vagyok én?
Lakom lakásomban,
lakásom váramban,
váram országomban,
de hol vagyok én?
Népem nemzetemben,
(ki)nemzett közhelyekben,
közhelyek cipőmben,
cipők lábnyomokban stb.
És én? És én? De én?
Sehol sem vagyok,
ahol éppen vagyok?
Ahol épen vagytok?
Dolgaim dolgaimban,
szavaim szavaimban:
elárvultatok?
Magamat, én-magamban,
elárultatok?

Részletek Csuday Csaba *Jelen, máshol, sehol* címmel kiadónk gondozásában most megjelenő verseskönyvéből.

Néma hang

A hangot. Azt siratom.
A hangot, ami megszólított,
hogy megszólíthassalak,
de elhallgatott, mert már nem szólhat.
Vagy ha megszólal is, hiába, nem hallod:
tenyeredet füledre szorítva elfutottál,
a másba, a sehovába,
hogy tovább élhess.
Dobhártyádról talán néha
még visszahangzik, a szívedig,
s tudom, mert sírhatnál, olyankor
nevetsz. Én már félem az Istent,
énrám a hang órála hullik vissza
(manna, kavics?), mert vétkemért,
hogy megszólítottalak, hogy megszólaltál,
és bűnömért, hogy szeretni mertelek,
e közápor a büntető bocsánat.

Ima

(Énekelve)

Ments el U-hu-ram engem,
az Örök Haláltóóól [...]

(Fohászkodva)

Ments el keménylemezedre,
hogy semmi netkalóz
feledés, múltó élet ki ne szabadítson.